

Sygn. akt III RC 217/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2019r.

Sąd Rejonowy w Mikołowie III Wydział Rodzinny i Nieletnich w składzie:

Przewodniczący: SSR Dobrosława Skibińska-Biel

Protokolant: Aneta Kiecka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 stycznia 2019 r. w M.

sprawy z powództwa małoletniej A. M. reprezentowanej przez przedstawicielkę ustawową A. S.

przeciwko T. M.

o alimenty

1. zasądza od pozwanego T. M. na rzecz małoletniej powódki A. M. alimenty w kwocie po 600 (sześćset) złotych miesięcznie, płatne z góry do rąk matki małoletniej powódki -A. S.- do dnia 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w terminie płatności poszczególnej raty, począwszy od dnia 7 sierpnia 2018 r.;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. nakazuje pobrać od pozwanego T. M. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Mikołowie kwotę 441 (czteryście czterdzieści jeden) złotych tytułem kosztów sądowych, odstępując od obciążania małoletniej powódki nieuiszczonymi kosztami sądowymi od oddalonego powództwa;
4. odstępuje od obciążania małoletniej powódki kosztami zastępstwa procesowego;
5. wyrokowi w punkcie 1. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt III RC 217/18

Zarządzenia:

1. odnotować;
2. kal. 21 dni lub z wpływem.

M., dnia 11.01.2019 r.

.....

Sygn. akt III RC 217/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 sierpnia 2018 r. A. S. w imieniu małoletniej córki A. M. domagała się zasądzenia od T. M. alimentów w wysokości po 1000 zł miesięcznie, płatnych do rąk matki małoletniej do dnia 10-go każdego miesiąca wraz z odsetkami ustawowymi w razie opóźnienia w terminie płatności którejkolwiek z rat, poczynając od 1 stycznia 2017 r.

W uzasadnieniu podała, że małaletnia A. urodzona (...) pochodzi ze związku partnerskiego A. S. i T. M.. Od stycznia 2017 r. rodzice dziewczynki nie tworzą związku partnerskiego, a od sierpnia 2018 r. zaprzestali wspólnego zamieszkiwania, kiedy to matka wraz z małaletnią wyprowadziły się ze wspólnego domu stron wskutek częstych awantur wywoływanych przez pozwanego.

Przedstawicielka ustawowa małaletniej podała, iż pozwany zatrudniony jest w prywatnej firmie w charakterze kierowcy. Ponadto miesięcznie otrzymuje na dzieci 1000 zł z tytułu świadczenia 500 plus oraz rentę rodzinną i zasiłki socjalne po zmarłej żonie.

O jego wysokich zarobkach świadczy fakt, że pozwany kupuje drogie samochody, sprzęty komputerowe, telefony komórkowe, rowery oraz markową odzież swoim małaletnim synom z poprzedniego związku. Nadto podała, iż chłopcy każdego roku wyjeżdżają na wakacje i otrzymują wysokie kieszonkowe. A. S. podała, iż początkowo pozwany łożył na utrzymanie córki dokonując na jej rzecz drobnych zakupów, niemniej nie było to wystarczające, bowiem małaletnia ze względu na chorobę wymaga szczególnego odżywiania według zalecanej diety. Matka małaletniej powódki podała, iż aby zaspokoić potrzeby własne oraz córki korzysta ze wsparcia finansowego rodziny.

Miesięczne koszty utrzymania małaletniej matka określiła na kwotę 1875 zł, na którą składają się: opłata za mieszkanie – 900 zł, opłata za przedszkole – 200 zł, opłata za szkołę muzyczną oraz lekcje tańca – 245 zł, wyżywienie – 250 zł, odzież, obuwie – 150 zł, witaminy, lekarstwa – 70 zł, kosmetyki, środki czystości – 50 zł, jednorazowa opłata za radę rodziców – 100 zł.

Aktualnie matka dziewczynki jest zatrudniona w Urzędzie Miasta w K., niemniej za uzyskiwane wynagrodzenia nie jest w stanie zaspokoić wszystkich potrzeb córki.

Pozwany T. M. w piśmie procesowym z dnia 4 grudnia 2018 r. uznał żądanie do kwoty po 400 zł miesięcznie wnosząc o oddalenie powództwa w pozostałej części jak również za okres wcześniejszy, tj. przed dniem wytoczenia niniejszej sprawy.

W uzasadnieniu podał, iż jego sytuacja materialna nie pozwala na łożenie alimentów wyższych niż 400 zł miesięcznie, wskazując jednocześnie na rażąco wygórowane żądanie pozwu. Wskazał, iż prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą T.M. ART. (...) T. M. w Wyrach, osiągając z tego tytułu miesięczny dochód w wysokości 1000 zł -1500 zł. Podał, iż pobiera na synów rentę rodzinną w kwocie 960 zł oraz na syna B. świadczenie wychowawcze 500 plus. Łączny miesięczny dochód jego rodziny to kwota 2500 zł -3000 zł. Pozwany zaakcentował, iż na utrzymanie synów miesięcznie przeznacza kwotę 2685 zł. Dodatkowo pozwanego obciążają koszty w postaci zakupu okularów korekcyjnych dla syna J., zakup podręczników szkolnych, wakacje synów, podatek od nieruchomości, opróżnienie szamba, ubezpieczenie, dopłata za gaz i energię elektryczną.

Pozwany zakwestionował, aby rodzice małaletniej pozostawali w separacji od stycznia 2017 r. wskazując, iż do końca sierpnia 2018 r. strony wspólnie zamieszkiwały, jak również w tym czasie wspólnie wyjechały na ferie zimowe oraz wakacje letnie. Pozwany wskazał, iż w trakcie wspólnego pożycia stron, to on łożył na utrzymanie rodziny, ponosząc wszystkie koszty bieżącego utrzymania, jak koszty dostawy mediów, zakupu wyżywienia, leków. Matka małaletniej w niewielkim stopniu partycypowała w tych wydatkach. Pozwany podniósł nadto, iż decyzja matki małaletniej o wyprowadzce ze wspólnego domu stron, powodująca zwiększenie kosztów utrzymania, była jej samodzielną decyzją, którą podjęła bez konsultacji z pozwanym, w żadnej mierze nie inspirowana przez pozwanego. W ocenie pozwanego nie jest zatem jego obowiązkiem ponoszenie finansowych konsekwencji spontanicznych decyzji A. S., która wynajmuje mieszkanie w K.. Nadto pozwany zakwestionował, konieczność stosowania przez małaletnią szczególnych diet czy produktów do rehabilitacji, wskazując, iż stan zdrowia córki jest dobry.

W ocenie T. S. alimenty w kwocie po 400 zł miesięcznie mieszczą się zarówno w możliwościach majątkowych pozwanego jak również są adekwatne do potrzeb małaletniej.

Na dalszym etapie postępowania strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska procesowe.

Sąd ustalił, co następuje:

Ze związku (...) pochodzi córka A. M., urodzona w dniu (...) Małoletnia ma obecnie 6 lat i uczęszcza do przedszkola. Od sierpnia 2018 r. rodzice małoletniej nie mieszkają razem, wówczas matka wraz z córką wyprowadziła się ze wspólnego domu stron w Wyrach, wynajmując od września mieszkanie w K.. Do sierpnia 2018 r. matka małoletniej przebywała na urlopie wychowawczym, a od września 2018 r. wróciła do pracy w Urzędzie Miasta w K..

Małoletnia nie leczy się specjalistycznie, niemniej ze względu na alergię pokarmową wymaga stosowania określonej diety żywieniowej. Jest dzieckiem dobrze się rozwijającym. Poza zajęciami w szkole muzycznej małoletnia nie uczęszcza na żadne dodatkowe, płatne zajęcia.

Pozwany łoży na utrzymanie córki alimenty w kwocie po 400 zł zasądzone w postępowaniu zabezpieczającym. Oboje rodzice wykazują zainteresowanie edukacją córki, uczestniczyli w pasowaniu córki w przedszkolu. Mają kontakt z wychowawcą córki. Niemniej zdarzają się sytuację, gdy rodzice dziewczynki nie potrafią się porozumieć w kwestii kto odbierze córkę z przedszkola.

(dowód: odpis zupełny aktu urodzenia małoletniej, k. 4, umowy, k. 17-18, zaświadczenia, k. 25, dokumenty, k. 26-57, 61-62, 82-85, zaświadczenie lekarskie k. 213-215, opinia, k. 215-216).

A. S. ma 36 lat, zatrudniona jest w Urzędzie Miasta K. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony za miesięcznym wynagrodzeniem 2830 zł, przy czym za miesiąc sierpień otrzymała wynagrodzenie w niepełnym wymiarze, bowiem do 23 sierpnia 2018r. przebywała na urlopie wychowawczym. Dodatkowo od kilkunastu miesięcy współpracuje z zespołem muzycznym, z którym występuje na różnego rodzaju imprezach okolicznościowych. Nadto będąc (...) Stowarzyszenia (...), w 2017 roku otrzymała dochód w kwocie 3000 zł. Przed powrotem do pracy siebie i córkę utrzymywała z oszczędności.

Matka małoletniej posiada dziesięcioletni samochód marki H., który zakupiła za pieniądze pożyczone od siostry w kwocie 10 000 zł. W 2016 roku A. S. sprzedała mieszkanie przeznaczając uzyskane środki na budowę domu w Wyrach, którego jest właścicielem w razem z pozwanym, każdy po 1/2 części, jednak strony nie dokonały podziału majątku wspólnego. Od września 2018 roku wspólnie z córką wynajmuje trzy pokojowe mieszkanie w K., ponosząc z tego tytułu opłaty w kwocie 1.800 zł miesięcznie.

(dowód: umowa najmu, k. 104-108, zaświadczenia k. 109-110, wydruki, k. 179-182, zeznanie podatkowe PIT-37 k.188-189, umowa, k. 221, zeznania A. S., k. 194-195, 232-232v).

Pozwany T. M. liczy 44 lata, od czerwca 2018 roku prowadzi działalność gospodarczą T.M. ART. (...) T. M. w zakresie usług rozrywkowych i rekreacyjnych. Według oświadczenia pozwanego z tego tytułu uzyskuje miesięczny dochód na poziomie 1000 zł -1500 zł. Przed założeniem własnej działalności gospodarczej świadczył usługi rozrywkowe na podstawie umowy o dzieło. Rocznie organizuje 30 koncertów, otrzymując za każdy 700 zł. Z przedłożonego przezeń PIT-37 za 2017 rok wynika, iż jego miesięczny dochód wynosił ok. 2600 zł. Dodatkowo otrzymuje rentę rodzinną po zmarłej żonie w kwocie ok. 1000 zł miesięcznie oraz świadczenie wychowawcze 500 +, przy czym od sierpnia 2018 r. świadczenie pobiera wyłącznie na jedno dziecko. Pozwany w wykształceniu jest technikiem-mechanikiem. Niemniej nie rozważa zmiany pracy. Posiada prawo jazdy kat. B i D. Jest właścicielem w 1/2 części domu położonego w Wyrach, w którym zamieszkuje wspólnie z synami. Ponadto posiada dziesięcioletni samochód marki V. – bus. Nie posiada oszczędności oraz innego majątku. Poza małoletnią powódka oraz dwójką synów, nie ma innych dzieci na utrzymaniu. Koszt utrzymania domu i synów to kwota 3000 zł miesięcznie, natomiast koszt własnego utrzymania pozwany ocenił na kwotę 500 zł. Pozwany widuje się z córką, od września 2018 r. kontakty odbyły się 4 razy. Uczestniczył w rozpoczęciu roku w przedszkolu córki, ma kontakt z wychowawcą córki w przedszkolu.

(dowód: wypis z (...), k. 116, zaświadczenie k. 117, potwierdzenia faktur, k. 118-128, zestawienia transakcji, k. 129-167, zeznania podatkowe PIT-37 k. 183-187, wydruki k. 205-212, przelewy, k. 219-220, zeznania pozwanego, k. 195-197, 231v-232).

Okoliczne powiatowe urzędy pracy dysponowały ofertami pracy dla osób z wykształceniem średnim technik-mechanik, posiadających prawo jazdy kat. B i D. Proponowane w ramach tych ofert wynagrodzenie we wszystkich przypadkach przekraczało wysokość pensji minimalnej.

(dowód: pismo z Powiatowego Urzędu Pracy w M., k. 223, Powiatowego Urzędu Pracy w K., k. 226, Powiatowego Urzędu Pracy w P., k. 228).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z powołanych wyżej dokumentów, których prawdziwości i autentyczności żadna ze stron nie kwestionowała. Żadna ze stron nie skorzystała też z prawa wynikającego z treści art. 129 k.p.c., stąd sąd oparł się na odpisach dokumentów, których istnienie nie było przez strony procesu podważone. Jednocześnie należy mieć na uwadze, iż Sąd oceniając zgromadzony materiał w myśl art. 233 § 1 k.p.c. ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, w tym wyjaśnień informacyjnych stron, oświadczeń, zarzutów przez nie zgłaszanych, jak i ich zachowania się w trakcie procesu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 marca 1999 roku, I PKN 632/98). Jednocześnie w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Sąd nie dał wiary zeznaniom matki małoletniej powódki w zakresie w jakim wskazywała najpierw, iż koszty utrzymania córki kształtują się na poziomie 1875 zł, a następnie w toku procesu na poziomie 2500 zł. Sąd miał na uwadze, że pomimo kwestionowania przez pozwanego wysokości tych kosztów, strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających te okoliczności. Sąd miał świadomość, iż precyzyjne ustalenie wysokości niezbędnych wydatków, jakie matka przeznacza na utrzymanie córki nie jest możliwe, niemniej - biorąc pod uwagę wiek małoletniej, stan jej zdrowia, uczęszczanie wyłącznie na zajęcia do szkoły muzycznej – twierdzenia strony powodowej w tym zakresie nie są wiarygodne. W świetle zasad doświadczenia życiowego i zawodowego uznać za nieudowodnione należało, iż co miesiąc na odzież, buty, lekarstwa czy środki kosmetyczne przeznaczana jest kwota 270 zł.

Okoliczność, iż matka dziecka była zmuszona wynajmować trzypokojowe mieszkanie w K., biorąc pod uwagę, iż jest współwłaścicielem nieruchomości w Wyrach, nie może być uznana za decyzję racjonalną. Jednocześnie wedle stanowiska judykatury brak podstaw do wliczania do obowiązku alimentacyjnego kosztów mieszkania i jego utrzymania. W kwocie alimentów należy uwzględnić niejako ryczałtowo koszty zużycia wody, prądu, gazu do gotowania i ogrzania wody użytkowej dla dzieci. Jednak koszt utrzymania i ogrzania mieszkania obciąża tego rodzica, który sprawuje bezpośrednią pieczę nad dzieckiem i zobowiązany jest zapewnić dla siebie takie mieszkanie, które umożliwia pobyt z nim dziecka.

Nie zasługuje także na aprobatę zachowanie matki małoletniej, która jak twierdzi, dysponując niewielkimi dochodami decyduje się na kosztowny wypoczynek wakacyjny. Skoro znajduje ona środki, by wyjeżdżać na zagraniczne wczasy, winna dokładać wszelkich starań, by odłożyć środki na utrzymanie córki. Matka małoletniej pracuje zawodowo, jest młoda, zdrowa, poza sprawowaniem osobistej pieczy nad małoletnią, winna z uzyskiwanego wynagrodzenia pokrywać częściowo koszty utrzymania wspólnego dziecka stron.

Zeznania T. M. w części w jakiej wskazywał on na koszty utrzymania własne i synów, zostały przez Sąd uznane za wiarygodne w takim zakresie, w jakim pozostają one zgodne z zasadami logiki oraz doświadczenia zawodowego, a także – korelują z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie.

Sąd miał także na uwadze, że oboje rodzice małoletniej nie są wiarygodni w zakresie w jakim próbowali wykazywać swoje dochody. Matka małoletniej wskazywała, iż jej wynagrodzenie z tytułu umowy o pracę kształtuje się na poziomie 2300 zł -2400 zł miesięcznie. Tymczasem z przedłożonego do akt zaświadczenia o zarobkach wynika, iż po urlopie wychowawczym, średnie miesięczne wynagrodzenie za okres od września 2018 r. do listopada 2018 r. wynosiło 2837

zł. Nadto Sąd odmówił wiarygodności twierdzeniom matki małoletniej, iż z tytułu działalności artystycznej rocznie otrzymuje dochód w kwocie 2000 zł, bowiem na rozprawie w dniu 7 grudnia 2018 r. zeznała, iż „...za jedną imprezę w Wyrach otrzymała kwotę 1500 zł”. W świetle zasad doświadczenia życiowego uznać za niewiarygodne także należało, iż kilkunastomiesięczna współpraca z zespołem muzycznym, przynosi relatywnie niewielkie dochody, w sytuacji gdy za organizację jednego przyjęcia weselnego zespół zgodnie z umową zainkasował kwotę 4700 zł.

Jednocześnie wykazywane przez pozwanego dochody z tytułu prowadzonej przezeń działalności gospodarczej na poziomie 1000 zł - 1500 zł, również uznać należy za niewiarygodne. Zdaniem Sądu, wspartym wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, możliwości zarobkowe pozwanego są znacznie wyższe niż wykazywane przez niego kwoty. Z przedłożonych do akt wydruków z rachunku bankowego wynika, iż pozwany w 2017 roku odnotował wpływy od różnych podmiotów na łączną kwotę 47.437,46zł, a od stycznia do sierpnia 2018 roku na kwotę 35.196,68zł. Odnotowania wymaga także fakt, iż pozwany w tym okresie dokonywał licznych wpłat i wypłat wysokich kwot z konta. W ocenie Sądu powyższe jednoznacznie świadczy o tym, iż oboje rodzice małoletniej osiągają w istocie znacznie wyższe dochody aniżeli oboje deklarowali, czy próbowali wykazać.

Ustalając przeciętny miesięczny koszt utrzymania małoletniej powódki Sąd wziął zasadniczo pod uwagę przedłożone do akt sprawy dokumenty potwierdzające wysokość kosztów związanych z utrzymaniem dziewczynki. Mając dodatkowo na względzie wiek dziecka, konieczność zapewnienia mu właściwych warunków rozwoju zarówno pod względem fizycznym, psychicznym, jak i ogólnopoznawczym, oraz biorąc pod uwagę całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego, a nadto kierując się zasadami logiki i doświadczenia życiowego Sąd ustalił, iż miesięczny przeciętny koszt utrzymania małoletniej powódki kształtuje się na poziomie ok. 1000 zł, z czego kwotę 250 zł stanowią koszty specjalistycznego wyżywienia, opłata za przedszkole to kwota 200 zł, szkołę muzyczną – 175 zł, zakup odzieży i butów – 100 zł, zakup środków higienicznych i kosmetyków – 25 zł, zakup leków, witamin – 50 zł, udział małoletniej w zryczałtowanych kosztach utrzymania mieszkania – ok. 200 zł.

Sąd oddalił wnioski dowodowe stron o dopuszczenie dowodu z historii choroby oraz z paragonów, albowiem złożone dokumenty były nieczytelne, a ponadto przedstawione rachunki nie stanowią dowodu faktycznie poniesionych kosztów.

Sąd oddalił nadto wniosek pełnomocnika pozwanego o dopuszczenie dowodu z dokumentów, które nie dotyczyły okresu objętego pozwem.

Jednocześnie nie zasługiwały na uwzględnienie wnioski stron postępowania o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków wskazanych w piśmie procesowym z dnia 14 grudnia 2018 r. oraz w piśmie procesowym z dnia 13 grudnia 2018r., albowiem dowody te zmierzały jedynie do przedłużenia postępowania, a sytuacja majątkowa stron została w dostateczny sposób wykazana.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawą roszczenia alimentacyjnego małoletniego powoda jest treść art. 133 § 1 kro, zgodnie z którym obydwój rodzice obowiązani są do świadczenia alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest w stanie samodzielnie się utrzymać, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie jego kosztów utrzymania. Z dyspozycji tego przepisu wynika, że rodzice mogą być zwolnieni od świadczeń alimentacyjnych w stosunku do dziecka tylko wtedy, gdy dziecko posiada własny majątek, a dochody z tego majątku wystarczają na całkowite pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. We wszystkich innych wypadkach na rodzicach ciąży stanowiący obowiązek dostarczania dziecku środków utrzymania i wychowania. Z powyższego wynika, że czas trwania tego obowiązku nie jest ograniczony terminem, a jedynie okolicznością czy ze względu na poziom rozwoju i stopień wykształcenia uprawniony może utrzymać się samodzielnie.

Granice tego obowiązku – zgodnie z treścią art. 135 § 1 kro – wyznaczone są z jednej strony potrzebami uprawnionego oraz możliwościami zarobkowymi i majątkowymi zobowiązanego, przy czym należy zaznaczyć, że dziecko ma prawo do równej stopy życiowej co jego rodzice – in concreto oznacza to, że stopień zaspakajania jego potrzeb nie powinien

być niższy niż poziom życia jego rodziców. Realizacja obowiązku alimentacyjnego względem dziecka może polegać także w całości lub części na osobistych staraniach o jego utrzymanie lub wychowanie (art. 135 § 2 kro).

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że oboje rodzice małoletniej A. M. zobowiązani są łączyć na jej utrzymanie i dbać o jej wychowanie, przekazując na ten cel stosowne środki, przy czym obowiązek ten może być realizowany dobrowolnie przez obojga rodziców, którzy będą zaspakajać usprawiedliwione potrzeby małoletniej, bądź też przez łożenie przez jednego z rodziców do rąk drugiego rodzica określonej kwoty pieniężnej na zaspokojenie tych potrzeb. Podkreślić należy, iż chodzi tu o zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb osoby uprawnionej.

Przedmiotem postępowania w sprawie było więc przede wszystkim porównanie sytuacji majątkowej pozwanego T. M. i przedstawicielki ustawowej małoletniej A. S. oraz zestawienie usprawiedliwionych potrzeb małoletniej A. M. z możliwościami zarobkowymi i majątkowymi jej rodziców. Jednocześnie przez możliwości zarobkowe należy rozumieć nie tylko rzeczywiście osiągnięte przez zobowiązanego dochody, lecz także wszystkie te, które jest w stanie uzyskać przy właściwym wykorzystaniu wszystkich zdolności i sposobności legalnego zarobkowania.

Małoletnia pozostaje na wyłącznym utrzymaniu matki, która pracuje na podstawie umowy o pracę, a nadto osiąga dodatkowe dochody z tytułu działalności rozrywkowej. Zatem matka powódki poza finansowym utrzymaniem małoletniej córki swój obowiązek alimentacyjny wypełnia także poprzez osobiste starania o jej wychowanie i rozwój.

Pozwany jest młodym, zdrowym człowiekiem, a biorąc pod uwagę, iż ojciec utrzymuje z córką nieregularne kontakty, nie uczestniczy w jej codziennym życiu i wychowaniu, to winien ponosić większy udział finansowy w kosztach utrzymania dziecka.

W tej sytuacji, jak również mając na uwadze, iż na ojcu małoletniej spoczywają obowiązki rodzicielskie, oraz uwzględniając usprawiedliwione bieżące potrzeby dziecka, a nadto biorąc pod uwagę możliwościach zarobkowe i płatnicze pozwanego, Sąd doszedł do przekonania, iż wysokość alimentów zasądzonych od pozwanego na rzecz małoletniej córki stron winna opiewać na kwotę po 600 zł miesięcznie. Podkreślenia wymaga, że obowiązek alimentacyjny matki małoletniej nie może wyczerpywać wyłącznie starania o bieżące sprawy związane z wychowaniem i utrzymaniem córki, ale także winna ona ponosić finansowy udział w tym zakresie. Wskazać również należy, iż matka małoletniej powódki nie wykazała jakimikolwiek dokumentami, iż posiada zadłużenie z tytułu niezaspokojonych potrzeb córki sprzed daty wniesienia powództwa, a jak wynika z utrwalonego orzecznictwa alimenty dotyczą bieżącego zaspokajania potrzeb osoby uprawnionej (por. orzeczenie SN III CZP 65/68 OSNCP 1969/5/83). Mając powyższe na względzie sąd oddalił powództwo w pozostałej części.

Sąd nie obciążył małoletniej powódki kosztami sądowymi oraz kosztami zastępstwa procesowego od oddalonego powództwa, uznając, iż jej sytuacja majątkowa uzasadnia zastosowanie dobrodziejstwa wynikającego z art. 102 k.p.c.

Jednocześnie Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Mikołowie kwotę 360 zł z tytułu opłaty od zasądzonych na rzecz małoletniej alimentów oraz kwotę 75 zł z tytułu nieuiszczonych kosztów sądowych związanych z przeprowadzeniem postępowania mediacyjnego oraz 6 zł za odpis wyroku z klauzulą wykonalności, od uiszczenia której strona powodowa była zwolniona z mocy ustawy.

Zgodnie z treścią art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd z urzędu nadał wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt III RC 217/18

Z/:

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć przedstawicielce ustawowej małoletniej powódki – A. S. z pouczeniem o apelacji;
2. kal. 14 dni lub z wpływem.

M., dnia 8 lutego 2019 r.